

Скривена историја четрдесетог стиха — број двадесет девет

Језекиљ број десет

Jeff Pippenger

2026-08-31

У књизи пророка Језекиља налазе се многе задивљујуће и важне пророчке линије и истине. Од библијских приказа пророка унутар храма, Језекиљ је, више од свих других, онај који препознаје тачкове унутар тачкова. Ти тачкови, према Сестри Вајт, представљају сложено међудејство људске делатности које илуструје след догађаја у време позног дажда. Ти догађаји су представљени преко пророка када је он постао део пророчанства у одглумљеној причи у облику параболе, као онда када Језекиљ лежи на својој левој, а затим на десној страни у приказу опсаде Јерусалима у четвртој глави. Постоји и тринаест одређених датума који оцртавају Језекиљеву историју и тиме пружају путоказе раздобља позног дажда, када се запечаћује сто четрдесет и четири хиљаде. Постоје истине које се преносе не само посредством датума, него и посредством бројева као што су седамнаест, деветнаест, двадесет пет, седамдесет, четрдесет, три стотине деведесет и, наравно, тридесет. Још један број који је можда најважнији број у књизи пророка Језекиља јесте број сто педесет. Ипак, број сто педесет не налази се у књизи пророка Језекиља. Ипак, ред по ред — он је тамо.

Број сто педесет је пророчки уграђен унутар линије опсаде, а опсада је засебна пророчка линија; или, ако хоћете, опсада је тачак. Пророчка линија историје увек ће поседовати алфу и омегу, и сходно томе обележја алфе и омеге морају бити представљена на почетку и на крају те линије, иначе то није линија. Алфа-догађај опсаде била је смрт Језекиљеве жене, а крај опсаде била је смрт Христове невесте, како је то представљено разорењем Јерусалима.

И ја, Јован, видех свети град, Нови Јерусалим, где силази од Бога с неба, припремљен као невеста украшена за мужа својега. И чух глас велики с неба где говори: Ево скиније Божије међу људима, и Он ће пребивати с њима, и они ће бити народ Његов, и сам Бог биће с њима, и биће Бог њихов. И Бог ће отрти сваку сузу с очију њихових; и смрти неће бити више, ни жалости, ни вике, нити ће бола бити више; јер прво прође. И Онај што седи на престолу рече: Ево, све ново творим. И рече ми: Пиши, јер су ове речи истините и верне. И рече ми: Сврши се. Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак. Ја ћу жедноме дати забадава с извора воде живота. Који победи, наследиће све, и Ја ћу му бити Бог, и он ће Ми бити син. А страшљивима, и невернима, и нечистима, и убицама, и блудницима, и врачарима, и идолопоклоницима, и свима лажљивцима, део је њихов у језеру што гори огњем и сумпором, што је друга смрт. И дође к мени један од седам анђела који имаху седам чаша напуњених са седам последњих зала, и проговори са мном, говорећи: Ходи, показашу ти невесту, жену Јагњетову. Откривење 21:2–9.

Жена Језекиљева умире на почетку опсаде, и ту је означена као „милина“ Језекиљевих „очију“, а у разорењу Јерусалима, изложеном у истом поглављу, Јерусалим је означен као

„милина“ Израилевих „очију“.

Опет, девете године, десетог месеца, десетог дана у месецу, дође ми реч Господња говорећи: ... И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечији, ево, узеху од тебе милину очију твојих једним ударцем; али нећеш туговати нити плакати, нити ће ти сузе потећи. Уздиши у тишини, не чини жалости за мртвима; свезак на глави својој завежи, и обуј обућу на ноге своје, и не покривај усне, и не једи хлеб људски. Тако говорих народу ујутру; а увече умре жена моја; и учиних ујутру како ми беше заповеђено. И рече ми народ: Нећеш ли нам казати шта нам значе те ствари што тако чиниш?

Тада им одговорих: Дође ми реч Господња, говорећи: Реци дому Израилеву: Овако вели Господ Господ: Ево, оскврњићу светињу своју, понос силе ваше, милину очију ваших и оно што души вашој жао; и синови ваши и кћери ваше, које остависте, пашће од мача. И чинићете као што ја учиних: нећете покривати усана својих нити ћете јести хлеб људски. И капе ће ваше бити на главама вашим и обућа ваша на ногама вашим; нећете туговати нити плакати, него ћете копнети за безакоња своја и јадиковаћете један према другоме.

Тако вам је Језекиљ знак; по свему што је учинио, тако ћете и ви чинити; и када се то збуди, знаћете да сам ја Господ Господ. А ти, сине човечији, неће ли бити у дан кад им узмем снагу њихову, радост славе њихове, жељу очију њихових и оно чему су управили ум свој, синове своје и кћери своје, Да ће онај који умакне у онај дан доћи к теби, да учини да то чујеш својим ушима? У онај дан отвориће се уста твоја онеме који је утекао, и говорићеш, и нећеш више бити нем; и бићеш им знак; и знаће да сам ја Господ. Језекиљ 24:1, 15–27.

Алфа опсаде јесте смрт жеље Језекиљеве, а омега смрт жеље Израилеве.

Слушају, а не чују

Пет пута су старешине или народ на неки начин приказани како слушају Језекиља. У Језекиљу 8:1 старешине Јудине седе пред њим. У Језекиљу 14:1 старешине долазе и седају пред њим. У Језекиљу 20:1 старешине Израилеве долазе да се распитају код Господа. У Језекиљу 37:18 Бог говори Језекиљу: „Када ти синови народа твога проговоре, говорећи: Нећеш ли нам казати шта ти ово значи?“ У двадесет четвртој глави народ непосредно пита: „Нећеш ли нам казати шта нам значе ове ствари, што то чиниш?“ У свих пет случајева старешине или народ налазе се у лаодикијском стању.

И рече: Иди, и кажи томе народу: Слушајте заиста, али не разумејте; и гледајте заиста, али не схватајте. Учини да срце овога народа отежа, и уши њихове отежај, и затвори очи њихове, да не виде очима својим, и не чују ушима својим, и не разумеју срцем својим, и не обратe се, и не исцеле се. Исаија 6:9, 10.

Пет представа о народу који слуша, али не чује, и пет представа о народу који гледа, али не види, подударају се са пет корака оних који одбијају да виде и чују у Исаијином сведочанству.

Али им је реч Господња била: заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; мало овде, мало онде; да би отишли, и натрашке пали, и разбили се, и заплели се, и били ухваћени. Исаија 28:13.

И многи међу њима спотаћи ће се, и пашће, и разбити се, и уплести се у замку, и биће ухваћени. Исаија 8:15.

Знаци

У двадесет четвртој глави Језекиља, раздобље које почиње опсадом и смрћу Језекиљеве жене — милине очију његових — завршава се смрћу Јерусалима — милине очију Израиљевих. Опсада од годину и по дана носи обележје Алфе и Омеге, а то раздобље почиње и завршава се знаком. Као у Језекиљу двадесет четвртој, тако Исус у Матеју двадесет четвртој указује на знак опсаде.

„Христове речи биле су изговорене пред великим мноштвом народа; али када је остао насамо, приступише Му Петар, Јован, Јаков и Андреј док је седео на Маслинској гори. ‘Кажи нам’, рекоше, ‘када ће то бити?’ и какав је знак Твога доласка и свршетка света?’ Исус није одговорио Својим ученицима тако што би одвојено говорио о разорењу Јерусалима и о великом дану Свога доласка. Он је сјединио опис ова два догађаја. Да је Својим ученицима открио будуће догађаје онако како их је Сам гледао, они не би могли поднети тај приказ. Из милости према њима, Он је спојио опис те две велике кризе, остављајући ученицима да сами проуче њихово значење. Када је говорио о разорењу Јерусалима, Његове пророчке речи допирале су даље од тог догађаја, све до коначног огња онога дана када ће Господ устати са Свога места да казни свет због безакоња његова, када ће земља открити крв своју и неће више покривати побијене своје. Цео овај говор дат је не само ученицима, него и онима који ће живети у последњим приказима историје ове земље.“

Обраћајући се ученицима, Христос рече: „Чувајте се да вас ко не превари. Јер ће многи доћи у Моје име говорећи: Ја сам Христос; и превариће многе.“ Појавиће се многи лажни месије, који ће тврдити да чине чуда и објављивати да је дошло време избављења јеврејског народа. Они ће многе завести. Христове речи су се испуниле. Између Његове смрти и опсаде Јерусалима појавили су се многи лажни месије. Али ово упозорење дато је и онима који живе у овом добу света. Исте обмане које су се спроводиле пре уништења Јерусалима спроводиле су се кроз векове, и поново ће се спроводити.

„И чућете ратове и гласове о ратовима; гледајте да се не уплашите; јер све то треба да буде, али то још није свршетак.“ Пре разорења Јерусалима, људи су се борили за превласт. Цареви су били убијани. Они за које се сматрало да стоје одмах до престола били су погубљени. Било је ратова и гласова о ратовима. „Све то треба да буде“, рече Христос, „али то још није свршетак [јеврејског народа као народа]. Јер ће устати народ на народ, и царство на царство; и биће глади, и помора, и земљотреса по разним местима. А све је то почетак невоља.“ Христос је рекао: Док рабини буду гледали ове знаке, проглашаваће их за Божје судове над народима зато што држе Његов изабрани народ у ропству. Објављиваће да су ти знаци знак доласка Месије. Не дајте се

преварити; то је почетак Његових судова. Народ је гледао на себе. Није се покајао нити обратио да бих га исцелио. Знаци које они представљају као знаке свога ослобођења из ропства јесу знаци њиховог уништења.“ Чежња векова, 628.

Opsada Jerusalama godine 66. sadržala je znak da je Rim postavio svoje zastave u području svetinje. Isusov osvrt na događaje iz razdoblja od 66. do 70. godine uskladio je razorenje iz 70. godine s Njegovim Drugim dolaskom; a uz Njegov Drugi dolazak vezan je znak.

„Ускоро су наше очи биле управљене ка Истоку, јер се појавио мали црни облак, отприлике упола мањи од човекове шаке, за који смо сви знали да је Знак Сина Човечјега.“ The Day Star, 1846.

Почетак и завршетак историје од 66. до 70. године нове ере садрже знак повезан с почетком опсаде и разорењем града, који је усклађен са знаком алфе и омеге смрти милине очију 587. и 586. године пре нове ере.

Историја опсаде од годину и по дана јесте „знак“ за последње дане. Неразумне девице, представљене у историји Језекиља, налазе свој пандан у историји мудрих девица које су виделе знак опсаде шездесет и шесте године и побегле на сигурно. Опсада од годину и по дана јесте знак који открива две класе богослужитеља. Једна класа ће разумети знак, друга класа, коју Исаија представља као „многе“, неће видети нити чути.

Многи и малобројни

Тада цар рече слугама: Свежите му руке и ноге, па га узмите и баците у таму најкрајњу; онде ће бити плач и шкргут зуба. Јер је много званих, али мало изабраних. Матеј 22:13, 14.

Тако ће последњи бити први, и први последњи; јер је много званих, али мало изабраних. Матеј 20:16.

Видети и чути

У књизи пророка Језекиља постоји пет одглумљених прича у виду парабола, а такође и пет пута када је Језекиљ говорио вођама и народу. Та два сведока поистовећују пет лудих девојака које одбијају да „виде“ и одбијају да „чују“. Оне одбијају да виде или чују умножено знање када Исус, који као Лав из племена Јудина скида печате са Своје пророчке Речи.

Свет ће видети и чути

Сви становници света и житељи на земљи, гледајте када подигне заставу на горама; и када затруби у трубу, чујте. Исаија 18:3.

И у тај дан глуви ће чути речи књиге, и очи слепих видеће из таме и из мрака. Исаија 29:18.

Мој безуман и неразуман народ нема знања

Докле ћу гледати заставу и слушати звук трубе? Јер је мој народ безуман, мене не познаше; деца су неразумна и немају разума: мудри су да чине зло, а добра чинити не умеју. Јеремија 4:21, 22.

Објавите ово у дому Јаковљевом и разгласите у Јуди, говорећи: Чујте сада ово, о народе безумни и неразумни, који имате очи, а не видите; који имате уши, а не чујете. Јеремија 5:20, 21.

Дом одметнички

И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечји, ти пребиваш усред дома одметничкога, који има очи да види, а не види; има уши да чује, а не чује; јер су дом одметнички. Језекиљ 12:1, 2.

Зато им говорим у причама, јер гледајући не виде, и слушајући не чују, нити разумеју. И на њима се испуњава пророчанство Исаијино, које говори: Слухом ћете чути, и нећете разумети; и гледајући ћете гледати, и нећете видети. Јер је срце овога народа отупело, и ушима тешко чују, и очи своје затворише, да како не виде очима, и ушима не чују, и срцем не разумеју, и не обрате се, и да их не исцелим.

Али благо вашим очима, јер виде; и вашим ушима, јер чују. Јер заиста вам кажем да су многи пророци и праведници желели да виде оно што ви видите, и не видеше; и да чују оно што ви чујете, и не чуше. Матеј 13:13–17.

Стари путеви

Овако вели Господ: Станите на путевима и погледајте, и распитајте се за старе стазе, где је добар пут, и идите њиме, и наћи ћете покој душама својим. Али они рекоше: Нећемо ићи њиме. И поставих над вама стражаре, говорећи: Слушајте звук трубе. Али они рекоше: Нећемо слушати. Јеремија 6:16, 17.

Порука 1840–1844.

„Све поруке дате од 1840–1844. треба сада силно износити, јер има много људи који су изгубили оријентацију. Поруке треба да иду свим црквама.“

„Христос је рекао: ‘Благо вашим очима, јер виде; и вашим ушима, јер чују. Јер вам заиста кажем: многи пророци и праведници желели су да виде оно што ви видите, и не видеше; и да чују оно што ви чујете, и не чуше’ [Матеј 13:16, 17]. Блажене су очи које су виделе оно што је виђено 1843. и 1844. године.

„Порука је дата. И не треба да буде никаквог одлагања у понављању поруке, јер се знаци времена испуњавају; завршно дело мора бити извршено. Велико дело биће учињено за кратко време. Ускоро ће, по Божјем одређењу, бити дата порука која ће прерасти у силан поклич. Тада ће Данило стајати у свом уделу, да да своје сведочанство.“ Manuscript Releases, volume 21, 437.

Знак опсаде

Постоји пет пута у књизи пророка Језекиља када је он „одглумио” једну причу у сликама коју народ није хтео да види, и такође пет пута када је „говорио” том народу, који није хтео да чује. Два сведока — одглумљена прича у сликама и говорење — била су представљена пет лудих девојака. Једна од тих одглумљених прича у сликама, која се налази у четвртом поглављу, представља „знак” опсаде, који упозорава на долазеће разорење. Порука Језекиља јесте порука Лаодикији.

„Знак“ дат Лаодикији јесте „знак опсаде“, а опсада последњих дана представљена је кроз неколико сведока. Једини знак дат Јеврејима у Христово време био је знак Јонин, који представља делатну причу у виду параболе о три дана у утроби кита.

Тада неки од књижевника и фарисеја одговорише, говорећи: Учителју, хтели бисмо да видимо знак од Тебе. А Он, одговарајући, рече им: Зли и прељуботворни нараштај тражи знак; и неће му се дати знак осим знака пророка Јоне: Јер као што је Јона био три дана и три ноћи у утроби китовој, тако ће и Син човечји бити три дана и три ноћи у срцу земље. Матеј 12:38–40.

Знак Јонин

Знак Јонин био је остварена прича у причи о васкрсењу из смрти. Јован представља исту истину, јер је био бачен у котао кључалог уља и изашао жив. Данило у лављој јами и тројица достојника у Навуходоносоровој пећи представљају васкрсење из смрти. Сви они представљају сто четрдесет и четири хиљаде који су васкрснути у једанаестој глави Откривења.

„Мисли Спаситеља сада су се вратиле са созерцавања прошлости и будућности. Док је народ настојао да објасни оно што је видео и чуо према утисцима начињеним на њихове умове, и према светлости коју су поседовали, „Исус одговори и рече: Не би овај глас мене ради, него народа ради.“ То је био крунишући доказ Његовог месијанства, знак од Оца да је Исус говорио истину и да је Син Божји. Хоће ли се Јевреји одвратити од овог сведочанства високог Неба? Једном су упитали Спаситеља: Какво дакле знамење показујеш да видимо и верујемо? Безбројна знамења била су давана током читаве Христове службе; ипак су затворили своје очи и отврднели своја срца да не би били осведочени. Крунишуће чудо васкрсења Лазара није отклонило њихово неверовање, него их је испунило још већом злобом; и сада, када је Отац проговорио, и када више нису могли тражити никакво даље знамење, њихова срца нису омекшала и они су и даље одбијали да верују.“ *Spirit of Prophecy, volume 3, 79.*

Лазар је био знак васкрсења, онако како га је Јона приказао у утроби кита. Глас Оца у вези са васкрслим Лазаром представља сједињење божанства и човечанства, што је, наравно, природа Христа, који је на Себе узео људско тело. Сједињење божанства са човечанством јесте застава сто четрдесет и четири хиљаде, а Лазар је знак васкрсне силе која остварује сједињење Творца са створењем.

„Подизањем Лазара, многи су били наведени да поверују у Исуса. Био је Божји план да Лазар умре и буде положен у гроб пре него што Спаситељ стигне. Подизање Лазара

било је Христово крунишуће чудо, и због њега многи су прославили Бога.” Manuscript Releases, volume 21, 111.

Лазар је предводио тријумфални улазак у Јерусалим, и он је био живи „знак“ васкрсења које је предочено Јоном.

„Лазар, чије је тело у гробу видело трулеж, али који се сада радовао снази славног мужевног доба, водио је животињу на којој је Спаситељ јахао.“ Чежња векова, 572.

Тријумфални улазак подудара се са логорским сабором у Ексетеру, који је био алфа испуњење приче о десет девојака, и тиме повезује „знак“ Јоне и Лазара са омега и савршеним испуњењем објављивања поруке: „Ево Женик иде!“

„Често ми се указује на причу о десет девојака, од којих је пет било мудрих, а пет лудих. Ова прича се испунила и испуниће се до најмањег слова, јер има посебну примену на ово време и, као и вест трећег анђела, испунила се и наставиће да буде садашња истина до свршетка времена.“ Review and Herald, 19. август 1890.

Jona, Lazar i Samuel Snou koji su zakasnili na logorski sastanak u Ekseteru usklađuju se sa Jezekiljevim „znakom opsade“. Lazar je poveo Hrista u Jerusalem na magarcu.

„Бејтс је био један од важних вођа на логорском састанку у Ексетеру (Њу Хемпшир) у августу 1844. године, када је први пут објављен ‘истински поноћни поклик’. Десило се да је Бејтс био проповедник одређен за јутарње богослужење у логору. Подстицао је своје слушаоце да буду верни и смирено их уверавао да их Бог једноставно куша, да се налазе у времену одлагања, и износио слична осећања, када је Самуел С. Сноу на коњу ујахао у логор. Севши поред своје сестре, госпође Џон Куч, Сноу је поновио своје уверење да ће се Христос појавити у одређено време. Снажно потресена, госпођа Куч запрепастила је присутне уставши и изјавивши: ‘Ево човека с поруком од Бога!’“ Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, volume 4, 549.

У априлу 1521. године, Мартин Лутер је путовао у коњским колима на Вормски сабор, где је одбацио папске традиције и обичаје и изјавио: „Ако не будем уверен сведочанством Светога писма или јасним разумом... не могу и нећу ништа опозвати, јер није ни сигурно ни исправно ићи против савести. Овде стојим. Другачије не могу. Бог ми помогао. Амин.“

Као што су се фарисеји противили Христовом тријумфалном уласку, тако су се папске власти противиле Лутеровом уласку. Лутер је потом променио своје име (симбол запечаћења) и био је склоњен у тајност док је преводио Нови завет на немачки језик. Његово појављивање на Вормском сабору представљало је праслику Поноћног поклича, који је довео до смртне уредбе од стране тадашњих црквено-државних власти, чиме је такође представљао праслику закона о недељи. После десет месеци скривања под именом „Јункер Јерг“, претња од власти се изменила, у великој мери услед два војна проблема са којима се суочавао покварени Карло V. Те две војне претње биле су Француска и ислам, који представљају исти онај несвети савез социјализма и ислама који се данас суочава с човечанством.

„Божје дело на земљи показује, из века у век, упадљиву сличност у свакој великој реформацији или верском покрету. Начела Божјег поступања с људима увек су иста. Важни покрети садашњости имају своју паралелу у покретима прошлости, а искуство цркве у ранијим вековима садржи поуке од велике вредности за наше време.“ Велика борба, 343.

Магарац кога је водио Лазар довео је Христа у Јерусалим, кочија с коњском запрегом довезла је Лутера на Вормски сабор, а коњ је довео Сноуа на логорски састанак у Ексетеру, чиме су магарац и коњ, оба припадници породице „Equidae“ у роду „Equus“, означени као знак поруке Поноћног вапаја.

Радуж се веома, кћери Сионска; кличи, кћери Јерусалимска: ево, Цар твој иде к теби: праведан је и доноси спасење; кротак, и јаше на магарцу, и на магарету, младунчету магарице. Захарија 9:9.

Знак поруке Поноћног вапаја јесте долазак магарца или коња, обоје као симболи ислама. Изабрани весник истините поруке поноћног вапаја дошао је на коњу, у складу са Христовим доласком на магарцу. „Опсада“ у последњим данима обележена је испуњењем идентификације Елен Вајт да град Нашвил треба да буде погођен „ватреним куглама“.

Зашто опсада почиње код ватрених кугли Нешвила? Да ли је то зато што је ислам у Божјој пророчкој Речи представљен магарцем и коњем?

Смирна

Цар Нерон означава почетак смирске цркве када је град Рим био спаљен 64. године. Тај датум означава почетак прогона хришћанске цркве, спровођеног током периода од двеста педесет година, који се окончао Миланским едиктом 313. године. Образовање иконе звери представља алфа-оријентир који уводи период што се завршава омега-оријентиром, представљеним жигом звери у ускоро долазећем закону о недељи. Тај период је означен као отпочет „едиктима“.

„Ако читалац жели да разуме средства која ће бити употребљена у сукобу који ускоро долази, треба само да прати запис о средствима којима се Рим служио ради истог циља у прошлим вековима. Ако жели да зна како ће паписти и протестанти, уједињени, поступати према онима који одбацују њихове догме, нека погледа дух који је Рим испољио према суботи и њеним браниоцима.

„Краљевски укази, општи сабори и црквене уредбе, потпомогнуте световном влашћу, били су степеници којима је овај незнабожачки празник достигао свој почасни положај у хришћанском свету. Прва јавна мера којом је наметнуто држање недеље био је закон који је донео Константин. (321. год. по Хр.; види напомену у додатку за 53. страну.) Овај указ је захтевао да становници градова почивају на ‘часном дану сунца’, али је допуштао сељанима да наставе своје земљорадничке послове. Иако је у суштини био незнабожачки пропис, цар га је спроводио након свог номиналног прихватања хришћанства.” Велика борба, 574.

Први царски едикт који је означио прелаз са цркве у Смирни на цркву у Пергаму био је Милански едикт 313. године. Он је представљао први корак који је водио ка првом недељном закону из 321. године. Разорење Јерусалима представља праслику недељног закона, а два пророчка сведока указују на опсаду која је претходила разорењу. Те две опсаде, представљене трећом опсадом Вавилона 587. године пре Христа и другом опсадом Рима 70. године, показују да је путоказ који претходи путоказу недељног закона — пророчка опсада.

Навуходоносор је опсео Јоакима, затим Јехонију и најзад Седекију. Цестије је поставио опсаду 66. године и испунио знак који је Исус дао цркви, као што је и трећа опсада 587. пре Хр. поседовала знак смрти Језекиљеве жене. Путоказ који претходи уништењу Јерусалима јесте опсада, а она је такође и „знак“. Путоказ који је претходио недељном закону из 321. године био је Милански едикт, где се одиграо прелаз из цркве (Смирне) која нема никакве осуде у Пергам, симбол компромитоване цркве.

Милански едикт је, дакле, почетак једне пророчке опсаде, и он је такође знак. Он такође означава место на коме лаодикијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде прелази у филаделфијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде.

Филаделфија и Смирна представљају једине две цркве међу седам цркава у Откривењу које немају никакву осуду. Ова чињеница, заузврат, означава тај прелаз као прелаз цркве војујуће у цркву торжествујућу. Тај прелаз је у складу са Миланским едиктом, где покрет последњих дана сто четрдесет и четири хиљаде постаје та осма црква, која је од седам. Филаделфија и Смирна су, такође, једине две цркве које се боре са онима који тврде да су Јевреји, а у ствари су од синагоге Сатанине.

Тај путоказ из 313. године такође се поклапа са логорским састанком у Ексетеру, од 12. до 17. августа 1844. Када је логорски састанак завршен, порука се попут плимног таласа проширила дуж источне обале Сједињених Држава, све док се врата нису затворила 22. октобра 1844.

„Kao plimni talas, pokret je prešao preko zemlje. Išao je od grada do grada, od sela do sela, i u zabačena seoska područja, dok Božji narod koji je čekaо nije bio potpuno probuđen. Fanatizam je iščezavaо pred ovom objavom kao rani mraz pred izlazećim suncem. Vernici su videli kako su njihova sumnja i nedoumica uklonjene, a nada i hrabrost oživljavale su njihova srca. Delo je bilo slobodno od onih krajnosti koje se uvek ispoljavaju kada postoji ljudsko uzbuđenje bez upravljačkog uticaja Reči i Duha Božjeg. Po svom karakteru bilo je slično onim vremenima poniženja i vraćanja Gospodu koja su među drevnim Izrailjem sledila poruke ukora od Njegovih slugu. Ono je nosilo obeležja koja u svakom veku označavaju Božje delo. Bilo je malo ushićene radosti, ali pre dubokog ispitivanja srca, ispovedanja greha i odricanja od sveta. Priprema za susret s Gospodom bila je teret duša u agoniji. Bilo je postojane molitve i bezrezervnog posvećenja Bogu.” Velika borba, 400, 401.

Затварање врата 22. октобра 1844. представља праслику ускоро долазећег недељног закона, а путоказ који је претходио затвореним вратима 22. октобра био је логорски састанак у

Ексетеру. Стога се логорски састанак у Ексетеру поравнава са Миланским едиктом. Он се такође поравнава са Христовим тријумфалним уласком.

„Поноћни поклич није се преносио толико путем доказивања, иако је библијски доказ био јасан и коначан. С њим је ишла покретачка сила која је потресала душу. Није било сумње, ни преиспитивања. Приликом Христовог тријумфалног уласка у Јерусалим, народ који се са свих страна земље окупио да празнује празник, сливао се на Маслинску гору, и када се придружио мноштву које је пратило Исуса, био је захваћен надахнућем тог часа и помогао да се умножи узвик: „Благословен који долази у име Господње!“ [Матеј 21:9.] На исти начин су и неверници који су долазили на адвентистичке скупове — неки из радозналости, а неки само да би исмевали — осећали силу уверења која је пратила вест: „Ево, женик иде!““ Spirit of Prophecy, volume 4, 250.

Милански едикт означава пророчку опсаду која је била предображена Навуходоносором 587. пре Христа и Цестијем 66. године. Те две опсаде довеле су до разорења Јерусалима 586. пре Христа, односно 70. године. Цестијева опсада се окончала и три и по године касније опсада је поново отпочела под Титом, чиме је дат пророчки период који почиње са алфа римским владарем, а завршава се са омега владарем. Те три и по године представљају гажење Јерусалима од стране папства, и ускоро долазећи закон о недељи када је смртоносна рана папства исцељена и она поново влада три и по симболичке године.

А двор који је изван храма изостави и не мери га; јер је дат незнабошцима; и они ће газити свети град четрдесет и два месеца. Откривење 11:2.

Године 538, а затим поново при доношењу будућег закона о недељи, отпочиње гажење Јерусалима. Та два закона о недељи била су представљена годином 321, када је Константин Велики донео први закон о недељи. Године 538, папству је дата власт да прогони (гази) Божју цркву током три и по године, као што је представљено историјом од Цестија до Тита. Године 538, папство је донело закон о недељи на Трећем сабору у Орлеану. Закон о недељи који ускоро долази показује када ће папство поново бити оснажено да гази храм (прогони).

313 идентификује први едикт који је довео до првог закона о недељи 321. године. Затим је 330. године царство пророчки подељено на исток и запад, чиме је означен омега-завршетак другог раздобља папског прогона од „четрдесет и два“ симболична месеца — раздобља прогона и гажења које је отпочело алфа-законом о недељи у Сједињеним Државама.

И трећи анђеол пође за њима, говорећи громким гласом: Ако ко обожава звер и лик њен, и прими жиг њен на чело своје или на руку своју, и он ће пити од вина гнева Божјега, које је неразблажено натоварено у чашу јарости Његове; и биће мучен огњем и сумпором пред светим анђелима и пред Јагњетом. И дим мучења њихова узлазиће у векове векова; и неће имати мира ни дању ни ноћу они који обожавају звер и лик њен, и ко год прими жиг имена њезина. Овде је трпљење светих; овде су они који држе заповести Божје и веру Исусову. Откривење 14:9–12.

Раван

Латинско значење назива „Милан“ јесте средина равнице. У средини између истока и запада, године 313, Константин са запада тражио је савез са Лицинијем са истока. Едикт је представљао покушај да се исток и запад уједине, а едикт је био потврђен, уговорним браком, када се Константинова полусестра Констанција удала за Лицинија. Ипак, као и први уговорни брак у једанаестој глави Данила између Селеукида са севера и Птолемеја са југа, тај брак је био осуђен на неуспех, јер се испунила стара изрека која каже: „исток је исток, а запад је запад, и никада се то двоје неће састати.“

Година „330“ непосредно је представљена у Данилу једанаест, стихови двадесет четири, двадесет седам и двадесет девет. Ово уводи седамнаест година од 313. до 330. у пророчку линију Данила једанаест, и по пророчној нужности то поистовећује тај уговорни брак истока и запада из 313. године као паралелу првом уговорном браку у истом поглављу.

„Пророштво у једанаестој глави Данила готово је достигло своје потпуно испуњење. Велики део историје која се одиграла у испуњењу овог пророштва поновиће се.“
Manuscript Releases, број 13, 394.

Антиох II Теос, који је владао од 261–246. пре Хр., одбацио је своју прву жену Лаодику I ради Беренике, кћери Птолемеја II Филадельфа из Египта. Тај брак био је део мировног споразума којим је 252. пре Хр. окончан Други сиријски рат. Када је потом Константин 324. по Хр. поразио Лицинија, тај брак је престао, као што је и брак Антиоха и Беренике престао када је Лаодика, прва жена, отровала Антиоха 246. пре Хр. Брак који је означио крај Другог сиријског рата, као и убиство Антиоха, а потом и Беренике, њеног детета и египатске пратње, означили су почетак Трећег сиријског рата. Уговорни брак из 313. окончао је раздобље прогона представљено црквом у Смирни и започео раздобље компромиса представљено црквом у Пергаму.

Брак на почетку историје Селеукида представљао је праобраз уговорног брака на крају Селеукидског царства, када је Антиох Велики дао своју кћер Клеопатру I Птолемеју V Епифану. Брак је склопљен у Рафији 193. године пре Христа, али је савез убрзо окончан, као што је био случај и са првим уговорним браком између цара севера и цара југа. Алфа и омега уговорних бракова Селеукидског царства представљају праобраз уговорног брака који је касније забележен у пророчној историји једанаесте главе Данила, када је Октавијан дао своју сестру Октавију Млађу Марку Антонију 40. године пре Христа. Марко Антоније и Октавијан били су у борби за власт над источним и западним областима Рима, која је избила 44. године пре Христа убиством Јулија Цезара. Брундизијски уговор био је утврђен приликом тог брака 40. године пре Христа, а осам година касније, 32. године пре Христа, Марко Антоније се формално развео од Октавије и тиме убрзао битку код Акцијума 31. године пре Христа, где су и Марко Антоније и Клеопатра, (сама последња Клеопатра), дошли до свога краја.

Омега брачни савез Селеукидског царства увео је прву Клеопатру, која је представљала последњу Клеопатру, чија је лоза порекла образовала везу са пророчким алфа брачним савезом Римског царства 40. године пре н. е. Та три савезна брака представљају савезни

брак Миланског едикта. Милански едикт означава почетак пророчке опсаде, он представља пророчки знак, означава прелаз праведне цркве у неправедну цркву, те се тако поравнава са загонетком осмога који је од седморице. Он означава савезни брак који окончава рат, до развода савезног брака, чиме се тако означава почетак рата. У два римска брака, развод убрзава уједињење царства. Година 313 такође означава ексетерски кампски састанак, где отпочиње објављивање поруке Поноћног вапаја и води ка затвореним вратима 22. октобра.

Наставићемо да разматрамо ове истине у следећем чланку.